

LANGENNUT

LEGENDA

TAMMI

MIKA
MYLLYLÄ

MARKO

LEMPINEN

LANGENNUT LEGENDA

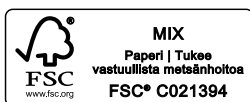
MARKO ——— LEMPINEN

MIKA MYLLYLÄ

TAMMI

HELSINKI

1. PAINOS

© MARKO LEMPINEN JA TAMMI 2025

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-952-04-7024-1

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@TAMMI.FI

SISÄLLYS

Esipuhe.....	7
1. ”En elä pitkään”	11
2. Laukaukset kesäyössä.....	20
3. Lapsuus Trollhättanissa	26
4. Voittamisen pakkomielle.....	41
5. Salaista riskipeliä	63
6. Tähti syttyy.....	88
7. Kultahiihtojen haamut.....	130
8. Kisanirvanasta kadotukseen	161
9. Musta vuosikymmen	190
10. Lahden painajainen.....	235
11. Riippuvuus paljastuu	260
12. Taivas ja helvetti	310
13. Upottava suo	350
14. Kauhun riivaama	386
15. Elämä sammuu yksin.....	400
Jälkisanat.....	407
Lähteet.....	413
Tilastot	416

ESIPUHE

Miksi kirja Mika Kristian Myllylästä?
Monestakin syystä.

Hiihtolegendan tarina on osa meitä. Se ansaitsee tulla kerrotuksi kokonaan, jotta ymmärtäisimme paremmin aikamme yhteiskunnallisia säröjä – täydellisyyden tavoittelun varjoja ja riskejä, päihderiippuvuuden julmuutta, julki-suuden painetta sekä ennen kaikkea sitä, kuinka hauraaksi ihmisten identiteetti usein jää rakentuessaan vain yhden intohimon varaan.

Myllylän kaltaisia perfektionismin ansaan langenneita löytyy kaikilta elämänalueilta, kaikkialta Suomesta. *Langennut legenda* ei olekaan syntynyt vain urheiluhistoriaa täydentämään vaan paljon laajemmasta syystä. Tämä kirja on paitsi kunnianosoitus Myllylän huikealle uralle myös tärkeä yhteiskunnallinen puheenvuoro urheilun, terveyden ja menestyksen ristiriidoista. Se ei ole pelkästään kertomus yksilöstä, vaan se on kertomus meistä – kulttuurista, jossa menestystä rakastetaan ja palvotaan, mutta jossa antisankariuden inhimillisiä taustoja ei usein edes yritetä ymmärtää.

Mika Myllylä oli kansallissankari, mutta ennen kaikkea hän oli ihminen. Hänen elämästään ei voi puhua ilman kipua. ”Karpaasin” tarinassa totuutta yritetään katsoa rehellisesti suoraan silmiin: ei tuomiten, ei silotellen vaan ymmärtäen sitä maailmaa, jollaisessa Haapajärvellä kasvanut herkkä, kiltti, uskovainen ja hyväsydäminen persoona taivalsi.

Myllylän voitot nostattivat kyyneleet silmiin, kansallisen identiteetin kämmenille ja sydämeen. Hän oli monelle esikuva. Huomaamattaan hän kuitenkin tuli kahlinneeksi itsensä suorittamisen oravanpyörään, jossa maailma ei koskaan ollut tarpeeksi. Ei edes olympiavoiton jälkeen.

Tarina ei puolustele eikä kaunistele. Se pyrkii sukeltamaan myös vaikeiden kysymysten äärelle: Miksi edes olympiavoitto ei riitä? Miksi supertähti koki lopulta itsensä niin yksinäiseksi ja voimattomaksi, ettei jaksanut jatkaa taisteluaan päihdesairautta, elämänsä vaikeinta vastustajaa, vastaan?

Lahden MM-kisojen 2001 dopingkäry sysäsi Myllylän häpeän piinalliseen noidankehään, mutta hänen tragediansa siemenet oli kylvetty jo aiemmin. Se oli inhimillistä.

Myllylä ei ollut yksin. Päihderiippuvuus on valtava ongelma Suomessa. Arviolta vajaat 400 000 ihmistä kärsii siitä suoraan, ja vielä useammat kärsivät sen vaikutuksista läheisen roolissa. Teos antaakin avoimesti äänen myös päihdesairaiden läheisille, joiden elämästä päihdesairaus tekee usein helvetillistä.

Kansainvälisessä hiihdossa dopingia käytettiin laajasti 1990-luvulla, jolloin myös Myllylä suuret mestaruutensa

saavutti. Kirjassa pureudutaan seikkaperäisesti ja syvä-
lisesti suomalaisen hiihdon dopingmenneisyyteen, jotta
senkään inhimillinen puoli ei jäisi varjoon.

Minulle kirjan tekijänä aihe on rakas. Dopingkärystä
huolimatta pidän Mika Myllylää kaikkien aikojen suurim-
pana suomalaisena mieshiihtäjänä. Olen jo yli vuosikym-
menen ajan kokenut tärkeäksi päästä etsimään vastauksia
erityisesti siihen kysymykseen, miksi Mika hiihti kansan
onnelliseksi mutta samaan aikaan itsensä kipeäksi.

Haastattelin kirjaa varten liki 80 henkilöä. Joukkoon
mahtui muun muassa Myllylän omaisia, ystäviä, entisiä
hiihtokavereita, hiihtovalmentajia, urheiluvaikuttajia,
koulutovereita sekä psykologeja, psykoterapeutteja ja pas-
toreita. Heistä kaikista oli suunnattoman suuri apu tämän
tarinan koostamisessa. Olen siitä ikuisesti kiitollinen.

Kaikista suurin kiitos kuuluu eittämättä Myllylän lap-
sille Benjamille, Olivialle ja Wiljamille sekä ex-vaimo
Suvi Paavolalle, jotka kaikki avautuivat haastatteluissa
sielukkaasti. Olimme kaikki samaa mieltä siitä, että kirja
menettäisi yhteiskunnallisen ulottuvuutensa, jos Mikan
elämän rosoiset puolet jätettäisiin kertomatta.

Teoksen lähteinä on käytetty myös lukuisia journalistisia
arkistomateriaaleja lehtijutuista kirjoihin. Suuressa roolissa
oli Mikan syksyllä 2001 ilmestynyt omaelämäkerta *Riisuttu
mestari*, josta löytyi valtavasti arvokasta tietoa mestarin
takavuosien sielunmaisemasta.

Itse sain kunnian tutustua Mikaan lähemmin vuosina
2010–2011. Kulissien takana käymämme keskustelut oli-
vat suuri apu tämän kokonaisuuden rakentamisessa. Olin
Mikaan yhteydessä niin toimittajan roolissa kuin puhtaasti

kaveripohjalta. Hän teki minuun ihmisenä oitis lähtemättömän vaikutuksen.

Olen pyrkinyt rakentamaan runsaan lähdeaineiston pohjalta tarinan, joka puhuttelee kaikkia omien valintojensa ja paineidensa kanssa kamppailevia – olipa kyse urheilijasta, työssään menestystä tavoittelevasta tai kenestä tahansa meistä.

Nyt oli aika läpivalaista mestarin matka, koska se on paras tapa ymmärtää suuren hiihtäjän ja ihmisen elämää kaikkine erilaisine valintoineen. Mika syntyi 12.9.1969 ja nukkui pois 5.7.2011. Hän oli kuollessaan vain 41-vuotias, mutta jätti jälkeensä tarinan, joka ei kuole koskaan.

Antoisia hetkiä kirjan parissa,

Marko Lempinen

1. "EN ELÄ PITKÄÄN"

Sumu hälvenee, ilmassa vielä höyryää. Haapajärven Tervanevan korpimaisemissa tuoksuu sateen jäljiltä raikkaalta loppukesän aamupäivänä 1999.

Tervaneva avautuu kuin äänetön näyttämö. Edessä on aava, jonka syvissä väreissä viipyilee ikiaikainen hiljaisuus. Ruskea, mustanpuhuva sammal hohtaa kosteana. Saran ja varvun lomasta nousee utua, aivan kuin suo huokuisi muistojaan. Linnut vaikenevat, tuuli unohtaa suunnan. Kaikki pysähtyy. Sammaleen tuoksu on paksu, lähes tunkkainen, mutta siinä on jotain elämää suurempaa. Missään ei tapahdu mitään – ja kuitenkin kaikkialla tapahtuu.

Olympiavoittaja Mika Myllylä istuu kannolla tutkaillen tyytyväisenä maisemaa. Moninkertaisen maailmanmestarin rauhaa rikkoo ainoastaan viereiseltä kannolta kantautuva läähätys. Hänen ystävänsä Jukka-Pekka Ojala on tarponut itsensä läkähdyksiin yhteisellä sauvalenkillä, joka ei ole vielä päässyt kunnolla edes alkuun.

Hetkessä on samanlaisia kaikuja kuin kesällä 1994, jolloin Ojala uskaltautui Myllylän kanssa ensimmäistä kertaa

Tervanevalle yhteiselle sauvalenkille lukemattomien pyyntöjen jälkeen. Se kokemus järkytti Ojalaa.

Tuolloin keskipohjalaiskaksikko juoksi heti autojen jättöpaikalta koko matkan Tervanevan aukealle. Matka metsäistä polkua pitkin kesti noin vartin verran, ja sen aikana ylitettiin myös perinteinen Pitkäkankaan harju. Sitä ylös kavutessa Myllylän vauhti vain kiihtyi, koska juuri mäkiä hän rakasti. Armoa ei tunnettu.

Suolla Ojala odotti, että kaverukset vetäisivät hetken henkeä ja kävelisivät alkuun. Myllylä kuitenkin jatkoi saman tien juoksuaan ja pyysi Ojalaa pysymään perässään. Myllylä viis veisasi suon kantavammista kohdista ja suunnisti saman tien upottaville mättäille. Välillä hän pysähtyi, mutta vain räkäisemään. Ojala tuskin ehti huokaista, kun jo taas mentiin täyttä hääkää.

Kun puolisen tuntia oli kulunut, Ojala ei pysynyt enää jaloillaan. Hän joutui jopa konttaamaan tovin suoaukion reunalla kiertävillä pitkospuilla löytääkseen sopivan kannon, jolle istua lepäämään. Kannon löytyminen tuntui armahdukselta.

Ojala oli kuvitellut olevansa hyvässä fyysisessä kunnossa ja taistelevansa tulevaisuudessa tosissaan hiihdon Suomen mestaruusmitaleista. Ojala oli poliisitöidensä lomassa harjoitellut liki tuhat tuntia vuodessa, määrällisesti himotreenaaja Myllylääkin enemmän. Hän oli kuitenkin lysähtänyt kanveesiin ennen kuin Myllylän suunnittelema suotreeni oli edes päässyt vauhtiin.

Kokemus oli traumaattinen. Karu todellisuus kestävyysurheilun absoluuttisesta huipputasosta valkeni. Ei Ojala ollut sellaiseen valmistautunut, vaikka tiesi Myllylän puhaltaneen maksimaalista hapenottokykyä mittaavassa

mattotestissä hurjat 94–95 milliiä – tietävästi enemmän kuin kukaan muu suomalaisurheilija vastaavassa testissä koskaan. Tulos oli kansainvälisestikin harvinaisuus.

Nyt nämä muistot palaavat Ojalan mieleen, sillä taas vaihteeksi hän joutuu vetämään happea kannon päällä. Ojalan kunto on kehittynyt oleellisesti kuluneiden viiden vuoden aikana, ja yleensä hän on pysynyt suolla idolinsa perässä. Tänään hänestä ei kuitenkaan ole mestaria seuraamaan. Hyvin harvasta olisi.

Myllylä on peruskoulun jälkeen omistanut koko elämänsä hiihdolle, ja Tervanevasta on liioittelematta tullut hänen henkinen kotinsa. Pyhä paikka, eräänlainen elämän korkeakoulu, jossa maitohappomillimoolien kehittämistäkin tärkeämpää on ollut oman mielen hallinta. Tervanevasta on muodostunut paineiden pakopaikka, samoin kuin viereisestä Sivakkanevasta.

Kannolla istuessaan Ojala tuntee itsensä pieneksi, totuuden nöyryyttämäksi. Hengityksensä tasaannuttua hän rikkoo apeana hiljaisuuden.

– Kuule Mika, en mä tänään pysty tästä jatkamaan, olen aivan poikki. Jalkani eivät kerta kaikkiaan enää kannaa, hän toteaa nolona. – Mene sinä vaan.

Myllylä hymyilee, muttei tee asiasta numeroa. Haapajärven hiihtoikoni kunnioittaa Ojalaa, joka on hänen harvoja luottoystäviään ja jonka hän on värväämässä uudeksi suksihuoltajakseen maailmancupeihin ja arvokisoihin.

– Sellainenko on tilanne? No, ei se mitään. Minä käyn kuitenkin hieman vielä jatkamassa, Myllylä sanoo.

Pian litimärkä Myllylä humpsahtaa vyötäröä myöten keskipohjalaiseen suohon. Hän kammertautuu sauvojensa

avulla kontalleen pitävämmälle kohdalle ja lähtee selkä köyryssä jatkamaan juoksuaan pettävällä alustalla.

Suolla alustan kantavuus vaihtelee. Suon reuna-alueilla vajoaa vain nilkkoja myöten, mutta keskemmillä voi upota kainaloihin asti. Myllylä tähtää tahallaan märkiin ja upottaviin kohtiin. Vesi loiskuu välillä korkealle, kun hän tarpoo ”rambohuivi” otsallaan. Puuskutus kuuluu jopa kymmenien metrien päähän. Tuska on taukoamatonta, hetkeäkään ei saa anteeksi. Irvistys on tiukka.

Keskipäivän aurinko porottaa korkealta ja suoraan. Kärpäset pörräävät, mutta nekin väsyvät pian. Hiki ei valu, se höyryää. Mies liikkuu, mutta ei hallitse suota – hän neuvottelee sen kanssa joka askeleella.

Tuskaisat ähkäisyt ja hengitys sekoittuvat kuin epä-vireinen kuoro. Täällä ei ole yleisöä, ei palkintoja, vain läsnäolo ja tahto. Tervaneva ei huuda, ei suojaakaan eikä ylistä. Se on hiljaisuuden temppeli, jossa voimaa ei mitata sanoissa. Suo antaa periksi, mutta sisu ei.

Kuumassa hiljaisuudessa Tervaneva on kuin toinen maailma. Armon sijaan se antaa jotain suurempaa: rauhan, jossa ihminen voi kohdata itsensä. Ehkä Jumalansakin.

Kahta tuntia myöhemmin Myllylä saapuu tien kupeeseen, jonne ystävykset jättivät autonsa. Siellä Ojala jo istuskelee Myllylän Volvon eturenkaaseen nojaten. Kipu on hellittänyt, aurinkokin lämmittää mieltä. Päässä jyskyttää epäily, ettei kenenkään ihmisen uskoisi sietävän tuollaista harjoittelutuskaa. Myllylä tuntuu olevan toiselta planeetalta.

– Rämmitkö sä tosiaan koko tämän parituntisen siellä? Ojala kysäisee epäuskoisena.

– Joo.

Myllylä ei tuhlaa sanoja. Näissä maisemissa hiljaisuus on hänelle parasta huumoria. Nautinto syntyy veljellisestä yhteisymmärryksestä, itsensä räähkäämisen intohimosta.

Tuulen henkäisy vilvoittaa Myllylän poskipieltä. Hän tuntee itsensä voittajaksi, jopa onnelliseksi. Suolla hän on jo vuosikymmenen ajan saavuttanut kaipaamansa rauhan. Mutta se rauha on ollut kuin hauras suonsilmän pinta – ehjä vain silloin, kun kukaan ei astu liian lähelle.

Kova työ on tuonut menestystä ja mitaleja, mutta mielenrauhaa Myllylän kaulaan ei ole vielä pujotettu. Mestari ei ole sinut itsensä kanssa vaan etsii edelleen sitä jotain.

Autoonsa istahtaessaan Myllylä tietää, että seesteinen tunne kestää jälleen vain hetken. Pian vastassa on taas loputtomalta tuntuva pelko – paljon pahempi tuska kuin suolla koettu kipu.

*

Noin viikkoa myöhemmin Myllylä notkuu kotisohvalla olutpullo kädessään. Televisio on päällä, mutta siihen hän ei keskity. Päässä kiertää ajatus, josta ei saa kunnolla kiinni ja jota hän ei pääse karkuun. Täällä oman kodin seinien sisällä hän pystyy piilottelemaan todellisuutta, jota ei ole valmis paljastamaan suurelle yleisölle – eikä kenellekään.

Ulkoisesti Myllylän elämä kukoistaa. Rakkaus Suvi-vaimon kanssa roihuaa aidosti ja perheeseen on aiemmin keväällä syntynyt toinen lapsi, Olivia-tytär kolmevuotiaan Benjamin seuraksi. Lapset ovat supertähdelle kaikki kaikessa.

Urheilumenestyksen ansiosta Haapajärven kaupunki on lahjoittanut Myllylälle tontin ja omakotitalopakettin sekä pari laajaa metsäaluetta. Hiihtosuuruuden vuosiansiot ovat markoissa laskettuna jo seitsennumeroisia, eivätkä hänen kaikki tulonsa edes näy julkisissa verotiedoissa. Myllylän maine urheilijana ja perheenisänä on timanttia, joten suuri yleisö uskoo syystäkin Myllylöiden elävän omanlaistaan huvipuistoarkea.

Todellisuus Myllylän korvien välissä on toinen. Myllylän mieli on kuin vuoristorata ilman jarrumiestä, ja hän on henkisesti edelleen siinä tunnelissa, jonne nuoruusvuosinaan sukelsi. Edes hiihtomenestys ei ole tuonut häntä valoon. Hän olisi valmis luopumaan kaikesta palvonnasta ja materiasta, jos vain löytäisi ulospääsyn tunnelista.

Myllylä on vahva suolla, vahva ladulla mutta kotisohvalla kuin vapiseva haavanlehti, kuten hän itseään menestyksen vuosinaan kuvailee. Kansa ei tätä tiedä, eikä Suvikaan osaa sitä aavistaa. Paitsi niinä hetkinä, kun aviomies on alkanut yllättäen puhua uransa lopettamisesta. Motivaatiohaasteista.

Helmikuussa 1999 pidetyissä Ramsaun MM-kisoissa Myllylä on noussut kiistattomasti maailman parhaaksi mieshiihtäjäksi, jopa ohi Norjan elävän legendan Bjørn Dæhlien. Saavutus on suomalaisittain uljas, sillä kansainvälisessä kilpahiihdossa taso on noussut ja laajentunut merkittävästi pitkin 1990-lukua.

Ramsaussa voittamiensa kolmen henkilökohtaisen maailmanmestaruuden jälkeen Myllylän elämästä ei tunnu puuttuvan mitään. Kansa on ottanut Myllylän omakseen, eikä kukaan uskoisi miehen tekevän kulisseyksissä itselleen

pahaa, koska eihän kilttinä ja hyväsydämisenä tunnettu karpaasi tekisi pahaa karpäsellekään.

Suvin on vaikea ymmärtää ja uskoa Mikan lopettamisaikeita, koska huippuvuosia riittäisi vielä pitkään. Edessä siintävät Lahden MM-kotikisat 2001 sekä Salt Lake Cityn olympialaiset 2002, jotka Mika on aiemmin luvannut piirtää tavoitekalenteriinsa. Mitä muuta Mika muka alkaisi tekemään? Hänhän on laittanut koko elämänsä pelkästään hiihdon varaan.

Lopettamispuheita kuullaan muuallakin. Haapajärven suuruus kertoo niistä esimerkiksi hiihtomaajoukkueen luottokavereilleen Harri Kirvesniemelle ja Jari Isometsälle. Motivaatio-ongelmat olivat iskeneet heti, kun Myllylälle oli valjennut, ettei hiihtomenestyskään voi korjata hänen jatkuvaa riittämättömyyden tunnettaan.

Täydellisyyden tavoittelu on ollut Myllylälle tärkeä motivaation lähde, mutta se on ajanut hänet myös riskirajalle. Hän on hukassa rikkinäisen sielunsa kanssa.

Myllylä on harvoin, jos koskaan, kokenut olevansa paras versio itsestään. Vaikka tavoitteet on saavutettu, ne eivät ole tuntuneet riittävältä, vaan katse on siirtynyt nopeasti seuraaviin haasteisiin. Nyt perfektionisti ei tiedä, millaiseen haasteeseen hän seuraavaksi tarttuisi.

Raamattu on kulkenut kisareissuilla matkassa, mutta sekään ei ole tarjonnut tietä umpikujasta. Mitä enemmän menestystä on tullut, sitä suuremmiksi paineet ovat kasvaneet. Paineet, jotka hän on ennen kaikkea itse asettanut itselleen.

Myllylä pelkää kadottavansa kaiken. Voittamisesta on tullut pakko. Ilo ja rentous ovat kadonneet. Maailma on

muuttunut raskaaksi kaikkialla muulla paitsi Tervanevalla, missä kärsimys tarjoaa mielelle hetkellistä helpotusta.

Ramsaun kisojen jälkeen henkinen taakka alkaa käydä sietämättömäksi. Miksi menestys muuttaisi jatkossakaan mitään, kun ei niin ole tapahtunut tähänkään päivään mennessä? Voisiko sielunrauha sittenkin löytyä muualta kuin hiihdosta? Olisiko lopettaminen elämän mullistava käänne?

Myllylä elää tärkeiden kysymysten ristiaallokossa, kahden todellisuuden kahleissa. Hänet tunnetaan räkä poskella hiihtävänä, tuskaa hämmästyttävän hyvin sietävänä kansallissankarina, perisuomalaisen sisun symbolina. Toisaalta hän on mielensä kanssa kamppaileva tavallinen suomalainen mies, joka salailee häneen pesiytynyttä pirua.

Viinapirua.

Menestys tekee ihmisestä usein yksinäisen. Seuraa ja turvaa Myllylällä on usein tapana hakea päihteistä. Niin hän tekee nytkin jutellessaan pullolleen kotisohvalla.

Suuri yleisö ei tiedä Myllylän olevan kuin kuka tahansa alkoholistin alku, joka pystyy piilottelemaan ja vähättelemaan orastavaa ongelmaansa – myös itselleen. Vain pienen porukan tiedossa ovat Myllylän säännölliset ryppyreissut hiihtokausien päätyttyä sekä säännölliset irrottelut kilpailu- ja leiritapahtumien yhteydessä. Edes Suvi ei tiedä useimmista niistä.

Mika siemaisee olutpullonsa tyhjäksi krapulaansa helpottaakseen. Enkelimäiseksi kuvailtu mestari tuntee syyllisyyttä. Sitten hän vakavailmeisenä ja risti kaulassaan sanoo yhtäkkiä vaimolleen:

– Suvi, minulla on tunne, että en elä pitkään.

Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun Mika päästää suustaan nämä sanat. Korpifilosofi on sanonut ääneen tämän saman ennustuksen myös vesiselvänä. Sanat askarruttavat Suvia, mutta hän ei tee jatkokysymyksiä.

Suvi arvelee miehensä pahan mielen olevan ohimenevää, koska alakuloon ei pitäisi olla mitään syytä. Mika on toteuttanut hiihdossa kaikki unelmansa ja saanut suuresti kaipaamansa perheen, joka kaiken lisäksi elää täysin hänen uransa ehdoilla.

Tässä hetkessä Mika ei kuitenkaan kuule muuta kuin omat sisällään jylläävät demoninsa. Pian hän vielä jatkaa:

– En tosiaan usko eläväni pitkää elämää. Sellainen tunne minulla vaan on.

2. LAUKAUKSET KESÄYÖSSÄ

Kymmenvuotiaan Wiljami Myllylän askellus kokkolalaisessa ruokamarketissa seisahtuu. Karkkiostoksille rientänyt Wiljami näkee tutunoloisen hahmon muutaman metrin päässä pullonpalautuskoneella. Hän säikähtää näkyä ja pysähtyy miettimään, pitäisikö hahmoa lähestyä.

On ensimmäinen heinäkuuta 2011. Päähtynyt Mika Myllylä latoo pulloja ja tölkkejä koneeseen. Wiljami näkee jo kaukaa, että hänen isänsä toinen silmä on mustelmilla. Isän raihnainen olemus askarruttaa. Wiljami katsoo isänsä laihuneilla lanteilla roikkuvia likaisia ja haalistuneita farkkuja, ja ikävät muistot vyöryvät mieleen. Isä ei huomaa poikaansa.

Myös muutamat kaupan asiakkaat vilkaisevat pullonpalautuspisteelle. Joku tunnistaa hahmon, kuiskaa jotain seuralaiselleen. Liikahduksia, varovaisia katseita, nopeasti pois käännettyjä päitä. Myllylän olemus herättää hiljaista hämmennystä. Kukaan ei sano mitään ääneen, mutta aivan kuin joukko näkymättömiä sormia osoittaisi häntä.

Wiljami nielaisee. Hän päättää livahtaa paikalta tervehdittä, sanaakaan sanomatta.

HIHTÄJÄLEGENDAN TRAAGINEN TARINA

Mika Myllylä on yksi Suomen kaikkien aikojen suurimmista hiihtäjistä. Olympiavoittajan elämän nousut ja laskut muodostavat monitasoisen tarinan voittamisesta, kunnianhimoisesta tavoitteellisuudesta, sankaruudesta, epäonnistumisesta ja kärsimyksestä.

Langennut legenda – Mika Myllylä on syvälle yhteiskuntaan kytkeytyvä tarina, jossa käsitellään äärimmäisyyksien hintaa, päihderiippuvuutta sekä koko elämänsä hiihdolle omistaneen poikkeusyksilön ankaraa taistelua itsensä kanssa.

Teos paljastaa paljon uutta Myllylän kipupisteistä ja valinnoista. Se auttaa ymmärtämään, miksi häpeä, riittämättömyyden tunne ja päihderiski kalvoivat häntä jo ennen menestysvuosia – ja miksi hän turvautui dopingin käyttöön 1990-luvulla. Edes uskoontulo ei pelastanut kesällä 2011 vain 41-vuotiaana kuollutta legendaa.

Mika Myllylä voitti olympiakullan mutta hävisi taistelun itsensä kanssa.

www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-7024-1

21